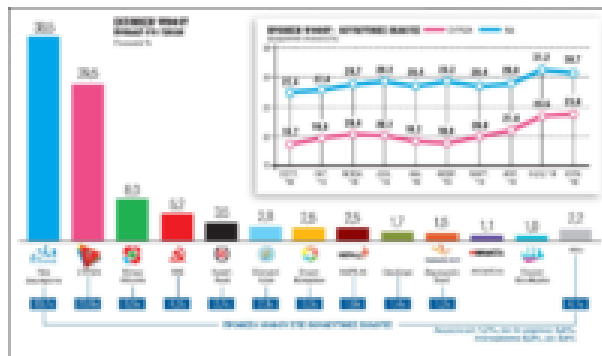

Δίνουν και παίρνουν οι δημοσκοπήσεις. Ανεξάρτητα από την αξιοπιστία τους (μερικές φορές περιλαμβάνουν και κόμματα που δεν κατεβαίνουν ή/και αγνοούν κόμματα που κατεβαίνουν), τι αφορούν κυρίως;

Σε μια πρώτη ανάγνωση το ενδιαφέρον είναι στο αν η **Νέα Δημοκρατία** θα κατακτήσει αυτοδύναμα την κυβέρνηση και με ποιά διαφορά από το **ΣΥΡΙΖΑ**. Το πρώτο θεωρείται κοινός τόπος πλέον και κοινή παραδοχή ακόμη και για το ΣΥΡΙΖΑ.

Αν προσεκτικά μελετήσει κανείς τις δηλώσεις κορυφαίων στελεχών του, το ζητούμενο για το ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι αυτή τη στιγμή η κυβέρνηση, αλλά μια ενισχυμένη εκλογική παρουσία, με τη μικρότερη δυνατή διαφορά από τη ΝΔ, έτσι ώστε να κατοχυρωθεί ως ο δεύτερος και αδιαμφισβήτητος “δημοκρατικός” πόλος του νέου αστικού δικομματικού/διπολισμού.

Θα πεί κανείς “πολύ φτωχός στόχος” για το ΣΥΡΙΖΑ. Δε θα συμφωνήσουμε. Είναι πολύ σημαντικός στόχος και όχι μόνο για το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά για το αστικό πολιτικό σύστημα συνολικά.

Συμφωνούμε όλοι στο αυτονόητο: Η εφαρμογή της αστικής πολιτικής δεν προϋποθέτει μόνο τη γνωστή “συνέχεια” του αστικού κράτους, αλλά και σχηματισμό κυβέρνησης από κόμμα ή συνασπισμό κομμάτων που κινούνται εντός του αστικού πλαισίου, με όσο το δυνατό μεγαλύτερη δύναμη και άνεση κινήσεων.

Συχνά παραβλέπεται όμως η άλλη πλευρά: Σε καμία ανεπτυγμένη καπιταλιστική χώρα με αστική (όλο και απομειούμενη) δημοκρατία, δεν μπορεί να εξασφαλιστεί επιτυχής εφαρμογή της αστικής πολιτικής, χωρίς μια σταθερότητα στο πολιτικό σύστημα γενικά. Κρίσιμη προϋπόθεση για αυτή τη σταθερότητα είναι η διακριτή ημεμενική παρουσία ενός αστικού πόλου στην αντιπολίτευση, έτσι ώστε από τη μια να λειτουργεί ως ασφαλής συλλέκτης της κοινωνικής διαμαρτυρίας, αλλά και αν χρειαστεί να παίξει το ρόλο της εφεδρείας, του στυλοβάτη της κυβέρνησης σε στιγμές κρίσης από την παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα. Ας θυμηθούμε το πως στήριξε η ΝΔ (και άλλοι) την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ όταν “στραβοπατούσε”, αλλά “έπρεπε” να θαφτεί το ΟΧΙ το καλοκαίρι του 2015 και να υπογραφεί

το Τρίτο Μνημόνιο με την ΕΕ. Η λειτουργία του αστικού δικομματισμού είναι εκατό φορές πιο επιβεβλημένη σε χώρες όπως η Ελλάδα, όπου σοβεί κοινωνική κρίση και το πολιτικό σύστημα είναι τραυματισμένο και έκθετο στη λαϊκή συνείδηση.

Για να επανέλθουμε στα δικά μας, αυτή την πολιτική στιγμή, το ερώτημα ποια κυβέρνηση και ποιο κόμμα θα εφαρμόσει την αστική πολιτική είναι λυμένο και μιλάμε φυσικά για τη ΝΔ. Το ερώτημα της αστικής αντιπολίτευσης στο πλαίσιο του δικομματισμού, παραμένει ωστόσο ανοιχτό σε ότι αφορά την σταθερότητά του. Πλείστα κέντρα εξουσίας, εσωτερικά και διεθνή, τρέμουν στην ιδέα μας καθολικής κατάρρευσης του ΣΥΡΙΖΑ και της δημιουργίας ενός χαώδους κενού στα “αριστερά” του πολιτικού συστήματος.

Το σημείο αυτό ενδιαφέρει ωστόσο και την ανατρεπτική αριστερά, φυσικά με εντελώς αντίθετες στοχεύσεις.

Ακριβώς επειδή ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ είναι δεσμευμένοι ως προς την εφαρμογή της αστικής ευρωμνημονιακής πολιτικής ως το 2060, τόσο από θέσεις κυβέρνησης όσο και από θέσεις αντιπολίτευσης, το ζητούμενο για μας είναι η συγκρότηση της μεγαλύτερης δυνατής πολιτικής απειλής τόσο ως προς τη ΝΔ όσο ως προς το ΣΥΡΙΖΑ, έτσι ώστε να μην παραδοθούν στην αστική πολιτική και τα δύο πεδία (κυβέρνηση, αντιπολίτευση) χωρίς ισχυρό πόλο εναντίον τους.

Όσο είναι αναγκαίο να αναρωτιόμαστε με ποια μαχητική αντιπολίτευση και αριστερά θα ανεβάσουμε την κοινωνική και πολιτική αντίσταση απέναντι στην προοπτική μιας κυβέρνησης της ΝΔ, είναι επίσης αναγκαίο να αναζητούμε την βαριά ήττα του ΣΥΡΙΖΑ ώστε να χάσει την ηγεμονία που διεκδικεί για τον έλεγχο (και ευνουχισμό) της αντιπολίτευσης.

Κρίσιμο ζήτημα σε αυτό είναι η ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και αποτελεί συγκεκριμένο “λόγο” εκλογικής στήριξής της.

Π.Μ.